

РЕШЕНИЕ

№ 1226

гр. Пловдив, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Цвета Б. Борисова

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Цвета Б. Борисова Въззивно гражданско дело
№ 20235300501587 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 1588 от 07.04.2020г., постановено по гр. д. № 1 0076 по описа за 2022г. на Районен съд Пловдив, се отхвърля предявеният от “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА” АД, ЕИК:831094393, със седалище и адрес на управление - гр.София, бул. “Драган Цанков” № 37, чрез юрисконсулт П. против Р. И. С., ЕГН *****, адрес гр. Пловдив, ул. *** иск за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца: сумата от 500 лева - главница, дължима по договор за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка № 006СС-R-000705/04.08.2008г.; 2679,03 лева - договорна лихва за периода 19.05.2012 г. – 31.01.2022 г.; 1003,76 - наказателна лихва за периода 06.06.2012 г. – 20.05.2018 г.; 2,36 лева- законна лихва за периода 01.02.2022 г. – 17.02.2022 г.; 24 лева - разноси за връчване на покана, ведно със законната лихва върху главницата, считано от постъпване на заявлението в съда – 18.02.2022 г. до окончателното погасяване , за които е издадена заповед за незабавно изпълнение по ч. г. д. 2354/2022 г. на ПРС. Във въззивната жалба от „Първа инвестиционна банка“ АД се излагат оплаквания, че решението е неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Твърди се, че е налице изявление за приемане на Общите условия под текста на договора, тъй като ответникът е декларирил, че са му представени и е запознат с тях. Оспорва се изводът на районния съд за

приложението на чл.7, ал.1, т.6 и 7 от ЗПК(отм.). Сочи се, че са приложими разпоредбите на чл.9 и чл.10 от ЗПК(отм.) относно посочването на годишен процент на разходите. Моли да се отмени обжалваното решение и да се установи по отношение на Р. И. С. съществуването на изискуемо парично вземане в полза на “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД, произтичащо от договор за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка № 006СС-R-000705/04.08.2008г. Моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови ново, с което да се установи по отношение на Р. С., съществуването на изискуемо парично вземане в полза на “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД, за сумите от: 500 лева - главница, дължима по договор за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка № 006СС-R-000705/04.08.2008г.; 2679,03 лева - договорна лихва за периода 19.05.2012 г. – 31.01.2022 г.; 1003,76 - наказателна лихва за периода 06.06.2012 г. – 20.05.2018 г.; 2,36 лева- законна лихва за периода 01.02.2022 г. – 17.02.2022 г.; 24 лева - разноси за връчване на покана, ведно със законната лихва върху главницата, считано от постъпване на заявлението в съда – 18.02.2022 г. до окончателното погасяване. Претендират се разноси по настоящото производство.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна Р. И. С. чрез пълномощника по делото адвокат К. В.. Поддържа, че към момента на сключване на договора са действали разпоредбите на чл.14 от ЗПК(отм.), като с последния са нарушени императивните изисквания на чл.6, чл.7, т.4-14, чл.8,ал..1, чл.9, ал.ч и чл.10, поради което договорът е недействителен. Сочи се липсата на доказателства, установяващи предоставянето на Общите условия от страна на ищеца. Възражава, че вземането на въззивника е погасено по давност. Моли да се постанови решение, с което да се потвърди първоинстанционният акт. В условия на евентуалност моли да се постанови решение, с което да се установи настъпила погасителна давност спрямо претендираните вземания. Претендират се сторените съдебни разноси.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалвания съдебен акт съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се

явява процесуално допустима.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо. Предвид горното и на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението съобразно посоченото в жалбата, както и при служебна проверка от въззивната инстанция за допуснато при постановяването му нарушение на императивни материалноправни норми.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно съединени иски с правно основание 422 от ГПК вр. с чл. 79 от ЗЗД и чл. 430 от ТЗ, и чл. 86 от ЗЗД от “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД против Р. И. С. за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 500 лева-главница, дължима по договор за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка № 006СС-R-000705/04.08.2008г.; 2679,03 лева - договорна лихва за периода 19.05.2012 г. – 31.01.2022 г.; 1003,76 - наказателна лихва за периода 06.06.2012 г. – 20.05.2018 г.; 2,36 лева- законна лихва за периода 01.02.2022 г. – 17.02.2022 г.; 24 лева - разноси за връчване на покана, ведно със законната лихва върху главницата, считано от постъпване на заявлението в съда – 18.02.2022 г. до окончателното погасяване , за които е издадена заповед за незабавно изпълнение и по ч. г. д. 2354/2022г. на ПРС. В законоустановения срок е постъпило възражение от длъжника, поради което и от страна на банката е предявена установителната искова претенция.

В предоставения срок за отговор ответникът оспорва иска. Сочи, че претендираните вземания са погасени по давност. Възразява се, че клаузите относно наказателната неустойка и лихва не са индивидуално уговорени, като същите се явяват нищожни. Твърди се, че това не е пречка да се обяви за нищожен договорът и в останалата му част. Навеждат се доводи за необосновано висока неустойка, както и наказателна лихва. Прави се извод за недействителност на част от вземанията, поради което потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, като платените суми следва да бъдат отнесени за погасяване на главницата.

С обжалваното Решение № 1588 от 07.04.20203г. постановено по гр. д. № 10076 по описа за 2022г. на Районен съд Пловдив се отхвърля предявеният от “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД иск за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 500 лева - главница, дължима по договор за издаване на револвираща международна кредитна

карта с чип и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка № 006СС- R-000705/04.08.2008г.; 2679,03 лева - договорна лихва за периода 19.05.2012 г. – 31.01.2022 г.; 1003,76 - наказателна лихва за периода 06.06.2012 г. – 20.05.2018 г.; 2,36 лева- законна лихва за периода 01.02.2022 г. – 17.02.2022 г.; 24 лева - разноски за връчване на покана, ведно със законната лихва върху главницата, считано от постъпване на заявлението в съда – 18.02.2022 г. до окончателното погасяване , за които е издадена заповед за незабавно изпълнение по ч. г. д. 2354/2022 г. на ПРС. Мотивите на районния съд са за липса на доказателства, установяващи представяне на Общите условия на длъжника, както и връчване на предназначения за него препис – нарушение на чл.6, ал.3 от ЗПК (отм.). Констатира се непосочване на ГПР като абсолютна стойност и неяснота за определената методика на формирането му, което е в нарушение на чл.7, ал.1, т.6 и 7 от ЗПК(отм.). Районният съд счита, че длъжникът следва да върне само чистата стойност на кредита по смисъла на чл.14, ал.2 ЗПК(отм.), но тъй като са извършени плащания по кредита в размер на 1 000 лева, надхвърлящи предоставената по договора сума, не са налице непогасени задължения.

Не се спори по делото, а и от събраните писмени доказателства се установява, че на 04.08.2008 г. между страните е сключен договор за откриване на ответника от ищеца на картова разплащателна сметка, в която да се предостави сума от 500 лв. с възможност за усвояване чрез кредитна карта с чип, в срок до 04.08.2010 г., като същият се подновява автоматично при същите условия. Титулярът на сметката се задължава да погасява месечно представената сума съобразно условията в ОУ или да внася минимална вноска -3% от изтеглената сума, но не по-малко от 10 лв. При погасяване в рамките на 45 дневен период не се начислява лихва. За просрочени плащания се дължи лихва 16% за суми по ПОС транзакции и 18 % при други тегления. На същата дата на ответникът е предоставена от ищеца международна револвираща кредитна карта с чип.

Не се спори и от заключението на вещото лице по извършената в първоинстанционното производство ССЕ, се установява, че заемната сума е получена от кредитополучателя. Същата е усвоявана многократно в периода 04.08.2008-17.09.2011г. Извършвани са погасявания в периода 02.09.2008-30.11.2011г. в размер на 1000 лева.

Начислена е договорна лихва в размер от 2679,03 лв. за периода 19.05.2012-31.01.2022 г., както и лихва за забава-1003,76 лв. за периода 06.06.2012 г.-20.05.2018 г. Определени са лихви от 01.02.2022-17.02.2022 г. в размер на 2,36 лв. и разходи за събиране от 24лв. Съгласно приетото заключение на извършената експертиза кредитът е обявен за предсрочноизискуем от 01.02.2022г. Начислената договорна лихва за периода от 18.02.2019-18.02.2022 г. е. 283,74 лв.

По делото е приложена покана за доброволно изпълнение, връчена на Р. С., с която същата се уведомява, че при непогасяване на съответните задължения в определения срок, кредитът ще бъде изцяло и предсрочно изискуем. Видно от приетото заключение по извършената в първоинстанционно производство ССЕ, банката-ищец е обявила предсрочна изискуемост на целия кредит, считано от 01.02.2022г.

От приложеното ч. г. д. 2354/2022 г. на ПРС е видно, че за притендираните вземания ищецът е подал заявление по чл. 417 от ГПК на 18.02.2022 г. Издадена е заповед за незабавно изпълнение, срещу която в срок е постъпило възражение от длъжника С..

При така установените факти от значение за спора настоящата съдебна инстанция намира жалбата за неоснователна, по следните съображения:

Спорен пред настоящата инстанция е въпросът относно това дали са били предоставени Общите условия от страна на „Първа инвестиционна банка“ АД на длъжника, както и връчване на предназначения за него препис .

Настоящата инстанция счита, че фактическите констатации и изводи на районния съд по отношение на възражението във връзка с незапознаване от ответника с ОУ към процесния договор не съответстват на удостовереното от потребителя знание относно съдържанието на действащите към момента на сключване на договора ОУ предвид изричното отбелязване от страна на последния върху сключения договор. В чл. 11 от договора с изричен текст Р. С. е декларирала, че са ѝ предоставени и е запозната с ОУ и Тарифата на банката и приема прилагането им при уреждането на отношенията между страните по договора във връзка със сключването и изпълнението му. Ето защо не може да се приеме, че е налице нарушение на чл.6 от ЗПК(отм.).

На следващо място, въззивникът оспорва приложението, респ. противоречието с разпоредбата на чл.7, ал.1, т.6 и 7 от ЗПК(отм.), като счита, че приложими в случая са разпоредбите на чл.9 и чл.10 на същия закон.

Съгласно чл.14 от ЗПК(отм.), когато не са спазени изискванията на чл. 6, чл. 7, т. 4 - 14, чл. 8, ал. 1, чл. 9, ал. 1 и чл. 10, договорът за потребителски кредит е недействителен, а потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Настоящата инстанция приема, че доколкото в случая се касае за предоставяне на овърдрафт, свързан с използване на кредитна карта с кредитен лимит от 500 лева, приложими досежно минимално изискуемото съдържание на договора норми, са тези на чл.9 и чл.10 ЗПК (отм.). В случая обаче, процесният договор не съдържа информация относно годишния процент на разходите, приложими към момента на сключване на договора, както и условията, при които те могат да бъдат променяни. Правилно районният съд е констатирал, че не е налице яснота за определената методиката на формиране на годишния процент на разходите по кредита-кои компоненти включва и как се формира. Ето защо е налице недействителност на процесния договор, поради което и на основание чл.14 от ЗПК(отм.) длъжникът следва да върне само чистата стойност на кредита – 500 лева. Видно от приетата ССЕ, Р. С. е извършила плащания по кредита в размер от 1000 лева, която сума надхвърля усвоената, поради което не е налице непогасено задължение от страна на длъжника. С оглед гореизложеното, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а първоинстанционното решение – потвърдено.

С оглед изхода на делото, „Първа инвестиционна банка“ АД следва да бъде осъдена да заплати разноски в полза на въззиваемата страна в размер на 800 лева, представляващи адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1588 от 07.04.20203г., постановено по гр. д. № 10076 по описа за 2022г. на Районен съд Пловдив.

ОСЪЖДА “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД, ЕИК:831094393, със седалище и адрес на управление - гр.София, бул. “Драган Цанков” № 37 да заплати на Р. И. С., ЕГН *****, адрес гр. Пловдив, ул. *** сумата от 800 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____